

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมปัจจุบันการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet) นั้น ถือได้ว่าเป็นช่องทางสำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลในสังคม นอกจากนี้ยังใช้เพื่อแสวงหาความบันเทิง หรือเพื่อประโยชน์ในทางการค้าหรือในการให้บริการ หรือเพื่อประโยชน์ในทางการแพทย์หรือการศึกษา เมื่อคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet) ได้รับการพัฒนามากขึ้นส่งผลให้เกิดบริการเว็บไซต์ในรูปแบบเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) ซึ่งผู้ใช้บริการสามารถเข้าไปใช้บริการ โดยจะต้องสมัครเป็นสมาชิกและต้องให้ข้อมูลส่วนบุคคลแก่เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น ชื่อ-สกุล ภาพถ่าย ที่อยู่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ สถานภาพครอบครัว กิจกรรมที่สนใจ เป็นต้น การให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์นั้น มีลักษณะเป็นการสร้างความสัมพันธ์ของกลุ่มคนรูปแบบหนึ่งที่ปรากฏตัวบนระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เรียกว่า ชุมชนออนไลน์ (Community Online) ซึ่งมีลักษณะเป็นสังคมเสมือน (Virtual Community) สังคมประเภทนี้ผู้ใช้บริการสามารถทำความรู้จัก แลกเปลี่ยนความคิด แบ่งปันประสบการณ์ร่วมกัน และเชื่อมโยงกันในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง โดยมีการขยายตัวผ่านการติดต่อสื่อสารกันอย่างเป็นเครือข่าย (Network) เช่น เว็บไซต์ Hi5 Facebook Myspace Youtube Twitter เป็นต้น ดังนั้น ผู้คนในสังคมจึงสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆ ได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น การติดต่อสื่อสารและการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ จึงสามารถเคลื่อนย้ายและเชื่อมโยงกันได้ตลอดโดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่

แต่อย่างไรก็ตามเทคโนโลยีดังกล่าวย่อมมีทั้งผลดีและผลเสียโดยเฉพาะการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล เช่น การนำข้อมูลส่วนบุคคลไปแสวงหาผลประโยชน์โดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการไปขายให้แก่บุคคลภายนอกเพื่อประโยชน์ในการเสนอขายสินค้าหรือบริการ หรือการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปเปิดเผยโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เป็นเจ้าของข้อมูล การนำภาพหรือชื่อบุคคลไปใช้ประโยชน์แสวงหากำไรทางการค้า หรือการเข้าถึงข้อมูลที่ไม่เหมาะสม เช่น รูปภาพ หรือวิดีโอลามก เป็นต้น นอกจากนี้ยังปรากฏว่ามีการใช้เทคโนโลยีในการประกอบอาชญากรรม เช่น การแพร่กระจายของข้อมูลปลอมหรือเป็นเท็จ หรือการส่งผ่านข้อมูลที่มี

ผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ เป็นต้น นอกจากนี้อิทธิพลของเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ยังได้สร้างปรากฏการณ์ต่างๆ ให้ประจักษ์ทั้งในด้านบวกและด้านลบอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นเว็บไซต์ Hi5 หรือ MySpace และ Facebook ซึ่งสร้างปรากฏการณ์ให้นายบารัค โอบามา ได้เป็นประธานาธิบดีผิวสีคนแรกของสหรัฐอเมริกาเพราะการใช้สื่อใหม่ (New Media) ให้เกิดประโยชน์และมีการเรียนรู้พฤติกรรมของผู้รับข้อมูลข่าวสารได้เป็นอย่างดี หรือกรณีเกิดเหตุการณ์ไม่สงบในช่วงเดือนเมษายน 2553 มีการปลุกกระดมชุมนุมมวลชน การรายงานเหตุการณ์และการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เกิดขึ้นจากประชาชนผู้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยโทรศัพท์เคลื่อนที่ในรูปแบบวิดีโอคลิป (VDO clip) เข้าสู่เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น เว็บไซต์ Youtube และ Blog ต่างๆ อย่างทันทีทันใด หรือการตั้งกลุ่ม Fan Page ในเว็บไซต์ Facebook เพื่อหาแนวร่วมสนับสนุนแนวความคิดเห็นทางการเมืองของตนเอง นอกจากนี้ยังมีกรณีที่เป็นข่าวทางสื่อมวลชนเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2553 อันเนื่องมาจากอุบัติเหตุรถยนต์ชนกันโดยเด็กอายุ 17 ปี ขับรถยนต์ชนท้ายรถยนต์ตู้โดยสารจนเป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต 8 ศพ และบาดเจ็บอีกกว่า 7 คน จากเหตุการณ์ดังกล่าวมีผู้นำรูปภาพ ข้อมูลประวัติส่วนบุคคลของผู้ขับขี่ไปตั้งกลุ่ม Fan Page ในเว็บไซต์ Facebook แสดงความไม่พอใจการกระทำของผู้ขับขี่และมีผู้สนใจสมัครเข้าร่วมในเครือข่ายดังกล่าวกว่า 300,000 คน จนก่อให้เกิดกระแสสังคมแสดงความไม่พอใจการกระทำของเด็กเป็นวงกว้างและทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนี้ในปี พุทธศักราช 2554 เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้สร้างปรากฏการณ์สำคัญอีกครั้งหนึ่ง กล่าวคือ กลุ่มบุคคลซึ่งไม่พอใจผู้นำในประเทศซีเรียและประเทศอียิปต์ได้ใช้ Facebook เป็นที่แสดงความคิดเห็นทางการเมืองของตน จนในที่สุดก่อให้เกิดการนัดชุมนุมประท้วงใหญ่ในประเทศดังกล่าวจนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและผู้นำประเทศในเวลาต่อมา

จากพฤติการณ์ดังกล่าว การนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นไปแสวงหาผลประโยชน์โดยไม่ได้รับความยินยอมนั้น ถือเป็นการละเมิดสิทธิความเป็นอยู่ส่วนตัว (Rights of Privacy) ซึ่งเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่มีความหมายกว้างขวางครอบคลุมถึงสิทธิอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นความเป็นส่วนตัวในข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล (Information Privacy) ความเป็นส่วนตัวในอาณาเขตหรือสถานที่ของตนเอง (Territorial Privacy) ความเป็นส่วนตัวในชีวิตร่างกาย (Bodily Privacy) ความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร (Communication Privacy) ในประเทศต่างๆ ทั่วโลก เช่น ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย เยอรมัน ฝรั่งเศส และประเทศญี่ปุ่น ต่างก็มิกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล นอกจากนี้ในประเทศดังกล่าวยังห้ามการเชื่อมต่อหรือโอนย้ายข้อมูลไปยังประเทศที่ไม่มีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล หรือมีมาตรฐานการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ที่ต่ำกว่าประเทศของตนอีกด้วย เมื่อการติดต่อสื่อสารโทรคมนาคมของโลกมีความรวดเร็ว ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย ดังนั้น

หากไม่มีกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ประเทศนั้นก็อาจถูกจำกัดการได้รับข้อมูลข่าวสารจากประเทศอื่นๆ ที่มีกฎหมายดังกล่าวได้

ในปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 ได้บัญญัติรับรองสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัวไว้ และห้ามการกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลดังกล่าว ตลอดจนคุ้มครองสิทธิของบุคคลจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคลเกี่ยวกับตน¹ และในมาตรา 56 ได้บัญญัติถึงสิทธิในการเข้าถึงข้อมูลในความครอบครองของหน่วยงานของรัฐโดยห้ามเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไว้อีกด้วย² แต่ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งมีผลบังคับใช้เป็น การทั่วไปโดยตรง คงมีเฉพาะกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลเฉพาะบางเรื่อง เช่น พระราชบัญญัติ ข้อมูลข่าวสารของราชการ พุทธศักราช 2540 ซึ่งมีผลครอบคลุมเฉพาะข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ใน ความครอบครองของหน่วยงานของรัฐเท่านั้น ยังไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความ ครอบครองของเอกชน หรือพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พุทธศักราช 2545 มีผลคุ้มครองเฉพาะข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในการครอบครองของสถาบันการเงินซึ่งอยู่ภายใต้ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พุทธศักราช 2545 เท่านั้น ในส่วนกฎหมายเชิงลงโทษ เช่น บทบัญญัติว่าด้วยละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือความผิดฐานหมิ่นประมาท และความผิดฐานเปิดเผยความลับตามประมวลกฎหมายอาญา ก็ยังไม่ครอบคลุมลักษณะการละเมิดสิทธิ ส่วนบุคคลในข้อมูลส่วนบุคคลทุกรูปแบบ พัฒนาการของเทคโนโลยีที่ก้าวไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้มีการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลในรูปแบบต่างๆ เป็นจำนวนมาก ดังนั้น นอกจากเหตุผล ที่จะต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 แล้ว

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550, มาตรา 35 บัญญัติว่า “สิทธิของบุคคล ในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนความเป็นอยู่ส่วนตัว ย่อมได้รับความคุ้มครอง

การกล่าวหาหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน อันเป็นการ ละเมิดหรือกระทบสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว จะกระทำได้ เว้นแต่ กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากข้อมูลส่วนบุคคล ที่เกี่ยวกับตน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ.”

² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550, มาตรา 56 บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับ ทราบและเข้าถึงข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในครอบครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือ ราชการส่วนท้องถิ่น เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลหรือข่าวสารนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัย ของประชาชน หรือส่วนได้เสียอันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น หรือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้ ตามที่ กฎหมายบัญญัติ.”

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเครื่องมือและเทคโนโลยีสารสนเทศผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet) ตลอดจนอิทธิพลของบริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยจะต้องมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดมาตรการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพ และมีมาตรฐานสากลสอดคล้อง กับนานาชาติของประเทศอื่นเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการรั่วไหลของข้อมูลข่าวสารจากประเทศดังกล่าว ซึ่งย่อมส่งผลกระทบทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ดังนั้น การศึกษาถึงความสำคัญของการคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์จะเป็นแนวทางในการพัฒนา กฎหมายให้ก้าวทันกับเทคโนโลยี โดยผู้เขียนขอสรุปประเด็นปัญหาต่างๆ ที่ศึกษาดังนี้

1) แม้ประเทศไทยจะให้ความคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวอย่างชัดเจนใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 แต่ก็ยังไม่มีกฎหมายลำดับรอง มารองรับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญซึ่งได้ให้การรับรองคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลไว้ ดังนั้น ในปัจจุบันจึงไม่มีกฎหมายที่กำหนดแนวทางในการจัดการกับข้อมูลส่วนบุคคลที่อยู่ในความ ครอบครองของหน่วยงานเครือข่ายภาคเอกชนอื่นๆ นอกจากหน่วยงานรัฐซึ่งมีกฎหมายที่คุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลที่จัดเก็บโดยหน่วยงานรัฐอยู่แล้วคือพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พุทธศักราช 2540

2) เมื่อพิจารณาประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จะพบว่าการละเมิดข้อมูล ส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ซึ่งเป็นการกระทำที่กระทบต่อสิทธิของ บุคคล สามารถพิจารณาได้ 2 กรณี กล่าวคือ กรณีที่เกิดจากความสัมพันธ์ทางสัญญา ผู้ให้บริการ เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นผู้กำหนดข้อตกลงและเงื่อนไข (Term and Condition) ในการ ใช้บริการแต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งผู้ให้บริการต้องยอมรับข้อตกลงและเงื่อนไขในการใช้บริการนั้นก่อน จึงจะสามารถเข้าใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์นั้นได้ ซึ่งข้อตกลงและเงื่อนไขในการ ใช้บริการดังกล่าวนี้ ผู้ให้บริการไม่สามารถที่จะขอแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขต่างๆ ได้ จึงก่อให้เกิดปัญหาผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ต้องเสียเปรียบและได้รับความ เสียหาย ในกรณีที่ผู้ให้บริการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น หรือ ผู้ให้บริการไม่กำหนดมาตรการในการรักษาความปลอดภัยในข้อมูลส่วนบุคคลจนเป็นเหตุให้บุคคล อื่นเข้ามาล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการเครือข่ายสังคมออนไลน์นั้น หรือข้อตกลง ที่ผู้ให้บริการยินยอมให้ผู้ให้บริการใช้โปรแกรมประยุกต์ต่างๆ เพื่อเข้าถึงข้อมูลส่วนบุคคลของ ผู้ใช้บริการได้ด้วย

นอกจากนี้ยังมีกรณีที่เกิดจากการกระทำละเมิดต่อสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งอาจกระทำโดยปัจเจกชนที่เป็นผู้ให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ด้วยตนเอง เช่น

การเฝ้าติดตามคุกคาม การติดต่อเพื่อขายตรงหรือเพื่อการตลาด การนำข้อมูลหรือภาพมาเผยแพร่ โดยผู้เป็นเจ้าของภาพไม่ได้ให้ความยินยอม เป็นต้น หรือในกรณีที่บุคคลภายนอกซึ่งมิได้ใช้บริการ เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์เป็นผู้ได้รับความเสียหาย เช่น การที่มีบุคคลนำข้อมูลหรือภาพของผู้อื่นซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับการใช้เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์มาเผยแพร่ทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ เป็นต้น

3) หากพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยพบว่า ไม่มีบทบัญญัติที่กล่าวถึงการละเมิดสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ไว้โดยเฉพาะ แต่มีความผิดที่พอจะนำมาปรับได้ คือความผิดฐานหมิ่นประมาทและความผิดฐานเปิดเผยความลับ แต่ในทางปฏิบัติกฎหมายลักษณะนี้ไม่สามารถให้ความคุ้มครองผู้เป็นเจ้าของข้อมูลจากการกระทำความผิดที่มีรูปแบบหลากหลายในปัจจุบันได้

4) ปัญหาการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 มาตรา 11 มาตรา 14 และมาตรา 16 ไม่สามารถนำมาปรับใช้กับการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลโดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลหรือรูปภาพของผู้อื่นออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้อย่างครอบคลุม เช่น การส่งข้อมูลหรือภาพโดยมิได้ก่อให้เกิดการรบกวนการใช้งานระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ย่อมไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 11 หรือการเผยแพร่ข้อมูลหรือภาพซึ่งไม่ได้มีการทำปลอมหรือเท็จ แม้ว่าจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นย่อมไม่ครบองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 14 (1) หรือกรณีภาพหรือข้อมูลของบุคคลอื่นที่นำออกเผยแพร่โดยไม่ได้รับความยินยอมไม่อาจถือเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) หากภาพหรือข้อมูลนั้นไม่ถึงขั้นลามกอนาจารและประชาชนทั่วไปจะต้องเข้าถึงได้ หรือกรณีภาพของบุคคลอื่นที่ถ่ายมาโดยไม่ได้รับความยินยอมแต่ไม่ได้ผ่านกระบวนการตัดต่อดัดแปลงใดๆ ออกเผยแพร่ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ย่อมไม่มีความผิดตามมาตรา 16 เป็นต้น ดังนั้น พระราชบัญญัตินี้จึงไม่สามารถลงโทษผู้กระทำการเผยแพร่ข้อมูลอันอาจก่อความเสียหายแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพแท้จริง

5) ปัญหาในการกำหนดแนวทางแก้ไขปัญหามีเกี่ยวข้องในการกำหนดมาตรการคุ้มครองสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลในอนาคต ในเรื่องนี้ผู้เขียนได้แยกปัญหาย่อยออกเป็นสามข้อ ได้แก่ ปัญหาการตีความคำว่า “ข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล” ที่ยังไม่มี ความชัดเจนในการกำหนดว่า สิ่งใดบ้างที่ถือเป็นข้อมูลส่วนบุคคล ปัญหาในเรื่องการแยกประเภทของข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดเก็บรวบรวม การใช้ข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลให้เหมาะสมกับข้อมูลส่วนบุคคลในแต่ละประเภท การแบ่งประเภทข้อมูลส่วนบุคคล จึงเป็นสิ่งสำคัญว่าข้อมูลใดเป็นข้อมูลทั่วไปหรือข้อมูลที่มีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของ

ประชาชน และสุดท้ายคือปัญหาที่เกี่ยวกับการที่ประเทศไทยยังไม่มีองค์กรที่ควบคุมดูแล ตรวจสอบ และบังคับใช้ให้เป็นไปตามกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นไปตามหลักสากลและเป็นประโยชน์แก่ประชาชนผู้ใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ ต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาถึงความหมายและแนวความคิดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และความจำเป็นในการ บัญญัติกฎหมายเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
2. เพื่อศึกษาถึงประเภทและรูปแบบการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) และเพื่อศึกษาถึงรูปแบบปัญหาการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลในการใช้บริการ เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network)
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในต่างประเทศ เพื่อให้ทราบถึง ประเด็นและสาระสำคัญในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนแนวทางป้องกันการละเมิดสิทธิ ในข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนบทลงโทษด้วย
4. เพื่อศึกษาให้เป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งจะนำไปสู่ การแก้ไขปัญหาเรื่องการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network)

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 35 ได้บัญญัติรับรองสิทธิ ความเป็นอยู่ส่วนตัวและรับรองสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองจากการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จากข้อมูลส่วนบุคคลไว้ แต่ในปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเพื่อรองรับ ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์ เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) ไว้อย่างชัดเจน คร่งครัด และมีบทลงโทษแก่ ผู้กระทำความผิดได้อย่างแท้จริง อีกทั้งกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมถึงการคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลในการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) จึงไม่อาจนำมาบังคับใช้ได้เหมาะสม ดังนั้น จึงต้องพัฒนากฎหมายเพื่อให้การคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) ดังนี้

กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล รัฐจะต้องบัญญัติกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองข้อมูล ส่วนบุคคลโดยสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้จะต้องบัญญัติถึงหลักข้อจำกัดในการเก็บรวบรวม

ข้อมูล หลักคุณภาพของข้อมูล หลักการกำหนดวัตถุประสงค์ในการจัดเก็บ หลักข้อจำกัดในการนำไปใช้ หลักการรักษาความมั่นคงปลอดภัยข้อมูล หลักการเปิดเผยข้อมูล หลักการมีส่วนร่วมของบุคคล หลักความรับผิดชอบและมีหน่วยงานที่คุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลการจัดเก็บข้อมูล ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการวางแผนและรับรองการประมวลผลข้อมูลข่าวสารของหน่วยงานหรือองค์กรต่างๆ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด จะต้องบัญญัติเพิ่มเติมหมวดความรับผิดชอบเพื่อละเมิดในความเป็นอยู่ส่วนตัวแยกต่างหากจากหมวด 1 ความรับผิดชอบเพื่อละเมิดซึ่งมีอยู่แล้ว โดยกำหนดสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองไว้โดยเฉพาะได้แก่ สิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว สิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล เพื่อคุ้มครองผู้ถูกละเมิดสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวและสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล

ประมวลกฎหมายอาญา จะต้องบัญญัติเพิ่มเติมฐานความผิดลักษณะใหม่ในภาค 2 ของประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดหมวดขึ้นมาใหม่เกี่ยวกับสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล โดยเพิ่มเติมฐานความผิดเกี่ยวกับพฤติกรรมใดๆ ที่เป็นการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ทั้งนี้โดยอาจกำหนดโทษทางอาญาทั้งจำคุกและโทษปรับให้เหมาะสมเพื่อเป็นการป้องกันการล่วงละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลอย่างร้ายแรงด้วย

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 จะต้องบัญญัติฐานความผิดเกี่ยวกับการนำข้อมูลส่วนบุคคลของผู้อื่นออกเผยแพร่ในเว็บไซต์ เครือข่ายสังคมออนไลน์หรือเผยแพร่ลงในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์โดยมิได้รับความยินยอมจากผู้เป็นเจ้าของข้อมูลซึ่งอาจทำให้ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลได้รับความเสียหายเป็นความผิดต่อกฎหมายด้วย

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งทำการศึกษา ความหมายและแนวความคิดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และความจำเป็นในการบัญญัติกฎหมายขึ้นเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนประเภทและรูปแบบการให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) และปัญหาการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) โดยจะทำการศึกษบทกฎหมายที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พุทธศักราช 2550 และกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์ประเด็นและสาระสำคัญในการให้ความคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนแนวทางป้องกันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลและบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดด้วย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ดำเนินการศึกษาโดยการค้นคว้าวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) รวบรวมข้อมูลจากหนังสือวิชาการ วารสารกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ บทความ เอกสารต่างๆ รวมถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิดในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนความคิดเห็นของนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวตามที่ปรากฏในบรรณานุกรมส่วนท้าย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความหมายและแนวความคิดเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และความจำเป็นในการบัญญัติกฎหมายเพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล
2. ทำให้ทราบถึงประเภทและรูปแบบการให้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network) และรูปแบบปัญหาการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network)
3. ทำให้ทราบถึงประเด็นและสาระสำคัญในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนมาตรการทางกฎหมายในการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลในต่างประเทศ และแนวทางป้องกันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลจากการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network)
4. ทำให้สามารถกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาเรื่องการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลในการใช้บริการเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Media Network)